ור' יהודה אבילה כתיב ביה . וא"ת והרי נמלה ושאר שרצים דכתיב בהו אכילה ומחייב בכל שהוא כדתנן בפרק בתרא דמסות (דף יג.) ולא פליג ר' יהודה וי"ל דאכילה דהתם אינטריך דאי אכילת ד' לא תמצה זיתים דחייב בחד זית אבל הכא אמרינן דלר' יהודה מאכל על הכף נפקא ומכי אמרינן במעילה פרק קדשי מזבח (דף מז:) אכל שרצים לוקה עליו בכזית דאכילה כתיב בהו וא"ת דאמרינן באלו הן הלוקין (מכות מז:) ריסק תשעה נמלים ואחד מי הסלימו לכזית לוקה שם חמש משום שריה דשרץ ואחת משום נבלה למה לי שיהא חד מי דהוית בריה בלאו הכי נמי כיון שיש בהם כזית לוקה ה' משום שרץ כיון דאכילה כתיב ביה כדפרישית ואחד משום נבלה וי"ל דודאי אלאו דשרצים דכתיב בלשון אכילה לקי משום כזית שרץ אלא יש לאו דשרץ דלא כתיב בהו אכילה כגון אל תשקצו (ויקרא יא) והיינו לא לקי אלא בחי משום בריה וא"ת ואכתי ל"ל חי אפילו מת נמי חייב בריה דאמרינן בס"פ (נקמן קב:) טמאה בין בחייה בין במיתתה בכל שהוא וי"ל דלא נקט חי לאפוקי מת אלא פירוש חי שלם לאפוקי ריסק דאמר "גבי כלים שבירתן זו היא מיתתן וא"ת הא אמרינן בסוף פרקין (שם.) אבר מן החי צריך שיאכל כזית דאכילה כתיב ביה דלמא הא דכתיב ביה אכילה למימר דמחייב בכזית אע"ג דאית ביה ד' אי ה' זיתים וי"ל דלעולם לא מחייב עד שיאכל אבר שלם דהיינו בשר גידים ועצמות מדלא אשכחן בס"פ (נקמן דף קג:) לרים לקיש דפטר חלקו מבפנים דמחייב אלא בגרומיתא שבירתא והייט עצמות דלא תאכל הנפש עם הבשר דדרשינן מיניה (נקמן דף קב.) אבר מן החי דאסור משמע עד שיאכל אבר שלם : **דפשיטא** ליה דאיסורא בטוליה ירך . לשון איסוריה לא אתי שפיר דלא אסריה אלא שעל הכף בלבד ובספר רביע גרשום כתיב דמשיך בטוליה ירך ויש ליישב לשון איסוריה דהכי קאמר דפשיט גיד של איסור בטוליה ירך : **אם** יש בה בנ"מ הרי זו אסורה . ולאו בגיד לחודיה משערינן דבכדי קליפה שסביבו מסייע לגיד לאסור דמשעה שנמלח נאסר כדי קליפה סמוך לו ולפירוש רביע אפרים שמפרש דלא אמרינן חתיכה עצמה נעשה נבלה אלא בבשר בחלב אתי שפיר . משמע קלת דאין הרוטב מסייע *לשאר חתיכות אם יש בהם לבטל הגיד אלא הירך לבדו מדלא קאמר אם יש בהן וברוטב בטוהן טעם כו' והאי לפירוש הקונטרס ניחא דפירש פרק כל הבשר (נקמן דף קא.) גבי מיפת תלב כו' דקאמר בגמרא *לא שנו אלא שנעשר וכשה אבל לא נעשר וכשה חתיכה עצמה נעשה נבלה כו' ופירש בקונטרס דכי נעשר הקדרה מוליך הוא הטפה בכל הקדרה ומסייע כל מה שבתוכה לבטל הטפה וכן כי כשה הקדרה שונות הרתיחות משוליה לפיה ומוליכות הטפה בכל הקדרה משמע שר"ל שאפילו החתיכה שנפלה הטפה עליה היא מקלחה בתוך הרוטב אי לא נעשר וכשה אין מסייע הרוטב והחתיכות אחרות לבטלה ומיירי הכא בשלא נעשר וכשה ולר"י נראה דכשהחתיכה שנפל האיסור עליה היא מקלחה ברוטב לא בשנעשר וכשה והתם חייבי כשהחתיכה כולה חוץ לרוטב דאז אין מתפשט אלא בנעשר וכשה והוה מלי למימר לא שנו אלא בחתיכה מקלחה ברוטב אלא מילתא דפסיקא ליה נקט כשנעשר וכשה דאז בכל שנעשר הרוטב מכשה כל החתיכות ואפילו היתה כולה חתיכה חוץ לרוטב והכא דקאמר אם יש בה בנ"מ רוטב מתפשט בה עם הרוטב שאינו לבטל טעם הגיד : **אבל** נגלה קולף ואוכל עד שמגיע כו' . וא"ת מאי קמ"ל פשיטא דלא מצי למימר הוא הדין נגלה דא"כ למה לי לאבטל דמשעת מליחה נאסר דמליח הרי הוא כרותח דלאי כדאמר בסמוך* ובלא מליחה לי אפשר לבטל דאין הבשר יוצא מידי דמו *עד שימלחנו יפה יפה וי"ל דקמ"ל דלא נאמר נהבטל דמתניתין הייט נגלה *דאשכחן דקרי לגלייה בשול דכתיב (ד"ה ב' לה) ויבשלו (את) הפסח וכן הא דתנן (נקמן דף קח:) הלב קורטו ומוליא את דמו לא קרטו קורטו לאחר בשולו ובעי למידק מינה ברים כילד טולין (פסחים עה:) דכבולטו כך פולטו אלמא לאחר בשולו דקתני הייטו לאחר גלייתו דלי בקדרה הכל אסור אם אין פי קנה חוץ לקדרה : **עד** שמגיע לגיד . ולאו דווקא עד שמגיע לגיד ממש הא לריך שיגיע כדי קליפה סמוך לגיד ואפילו כדי נטילה לריך שיגיע כדאמר בפרק כילד טולין (שם דף עה:) נטף מרוטבו על הסדן וחזר אליו יטול את מקומו ולא סגי בקליפה אם לא נאחז דשמא רוטב מתפשט יותר מגיד ומיהו לא אשכחן בשום מקום שיהא סגי בגלי בקליפה דלא מליט קליפה מזכרת לענין גלי אלא בכילד טולין (שם דף עו.) בחס לתוך טולן דשמואל אמר קולף דתחתה גבר אדמיקר ליה בלע ואפשר דרותח דלי בלע מפי ולקמן בפרק כל הבשר (דף קיב.) דאמר *רב ההוא בר גוזלא דנפל לגו כדא דכמכא דלי בעי קליפה התם אפילו בטולן איירי ומשום *דבר יונה *רכיך טובא ובלע וגבי טורר אדם בשר וגבינה במטפחת אחת ואינו מושם ובלבד שלא יהיו נוגעות זו בזו ואמרינן (נקמן דף קז:) בגמרא וכי נוגעות זו בזו מאי הוי טולן וטולן הוא ומשני הא דאמר לעיל בפ"ק (דף ח:) דלמ"ד בית השחיטה רותח קולף שאני התם דשמטיה שעל הסכין דבר מועט הוא כדאמרינן פרק כילד טולין (פסחים דף עה:) סכו בשמן של תרומה אם תבורת כסיס יאכלו ואם של ישראל אם לגי הוא יקלוף את החיטון ומפרש אפילו למאן דאמר תתאה גבר אלאי סיכה דמשהו עבדי ליה : **אפילו** מרים אחזו . שרתוק מן החלב ולאו דווקא משום דלאחר הגדי למטה בשעה שטולין אותו בשפוד בתנור דכן דרך כדמשמע ברים כילד טולין (שם עד.) שהוחבו לתוך פיו עד בית נקובתו ולד הטבו של שפוד הופך למטה כדי שלא יפול ומידבר דאיכ החלב על הרתאם אלא אפילו היה הרתאם למטה אסור דמפטפט חלב למטה דהא טוען לתוך תם אסור למאן דאמר תתאה גבר ולא סגי בקליפה ומה שנהגו כשמולחים בשר הרבה ומניחין בגיגית ופעמים חתיכה אחת חליה לתוך הגיר וחליה חוץ לגיר וחותכין מה שבתוך הגיר ומשליכין דאסור ומה שחוץ לגיר מותר ולא אמרינן שיפטפט הדם למעלה ויאסור כל החתיכה כדאמר נבי חלב י"ל דאין דרכו של דם לפטפט אלא אדרבה אמרינן דדם משרק שריק כשנופל על הבשר ולא מיבלע דרך הגיר אלא מפטפט למעלה ואפילו יש שומן בבשר שבתוך הגיר לא אמרינן דנעשה נבלה אלא בבשר בחלב ובלאו הכי נמי כיון דלא אפשר האיסור להתפשט חוץ לגיר אלא אפילו מראש אזניו דאיכא למימר

ור' יהודה אבילה כתיבה ביה ורבנן-ההיא אבילה דכי אית ביה ארבעה וחמשה זיתים ואכל חד כזית מיחייב, ורבי יהודה "מאשר" על כף הירך "נפקא ורבנן ההוא מיבעי ליה לכדשמואל דאמר שמואל לא אסרה תורה אלא שעל כף הירך ור' יהודה "הירך" כתיב דכולה ירך ורבנן *ההוא דפשיט איסוריה בכוליה ירך לאפוקי חיצון דלא ולעולם שעל הכף, והאי "כף" מיבעי ליה למעוטי עוף דלית ליה כף? תרי "כף" כתיבי : **מתני'** *ירך שנתבשל בה גיד הנשה, אם יש בה בנותן טעם הרי זו אסורה, כיצד משערין אותה? כבשר בלפת. גיד הנשה שנתבשל עם הגידים בזמן שמכירו, בנותן טעם, ואם לאו כולן אסורין, והרוטב בנותן טעם, וכן חתיכה של נבלה וכן חתיכה של דג טמא שנתבשלה עם החתיכות בזמן שמכירן בנותן טעם, ואם לאו כולן אסורות, והרוטב בנותן טעם : **גמ'** *אמר שמואל לא שנו אלא שנתבשל בה יאבל נצלה בה קולף ואוכל עד שמגיע לגיד, איני והאמר רב הונא גדי שצלאו בחלבו, אסור לאכול אפילו מראש אזנו? שאני

ורבנן ההוא. לאתמוטינן אתא דאמר"נ דלא אמיל כוליה מתייב בכזית, דלא אימא עד דאכיל לכוליה, ולעולם כל היכא דאכיל כוליה לא בעינן כזית : ור' יהודה. ההוא לא אינטריך לאתמוטינן דמאשר על כף הירך נפקא בלא בעינן עד דאכיל ליה לכוליה דאפילו לא אכל אלא מה שעל הכף חייב ובלבד שתהא שם אכילה : דכוליה ירך . ולית ליה דשמואל, אלא כל מקום שיאכל ממנו כזית חייב : ורבנן ההוא . הירך לאתמוטינן-אתא דאין אסור אלא פעמים דפשיט איסוריה בכוליה ירך : **מתני'** כבשר בלפת . רואין כאילו הירך-לפתות והגיד-בשר ואילו היה טהור טעם (ז) הבשר כשיעור הגיד בלפתות, הירך אסור דשיעורין הלכה למשה מסיני ונמיי דבהכי משערינן דאף ע"פ שאילו היה כרוב או קפלוט היה צריך פתות או יותר : שנתבשל עם הגידים . שלא היתר : בזמן שמכירו . משליכו לאוץ ואין כאן אלא פליטתו : בטהן טעם . אם יש בנ"מ בכל אלו : טולן אסורין . ולקמן מפרש דטהן טעם במין במינו שאין אדם יכול להבחינו, שיערוהו בששים : ואם לאו טולן אסורין . דבכל אחד יש לומר זה הא ובגמרא פריך ליבטיל ברובא : בזמן שמכירן . לחתיכות האיסור משערינן בטהן טעם ולא אין בהן כדי לתת טעם בשל היתר הרי השאר מותרות, ואם אין מכירן כל החתיכות אסורות דכל אחת יש לחוש ולומר "שמא זו היא" והרוטב מותר אם אין בחתיכות האיסור כדי לתת טעם בכל החתיכות והקיפה והרוטב : **גמ'** לא שנו. דכי יש בו בנותן טעם כל הירך אסורה : אלא שנתבשל . שהרוטב מעלה הטעם בכל הבשר : אבל נצלה . שמו צלמת בתוכו ואינו מפטפט ויונא בבשר : קולף ואוכל . כלומר מותר עליון ואוכל עד שמגיע לגיד : בחלבו . שלא נטל חלב הכליות : אפילו מראש אזנו . שאין שם חלב אלמא פשיט איסוריה בכוליה : מפטפט

(ז) רש"י ד"ה בבשר וכו' הבשר כשיעור הגיד בלפתות כשיעור הירך הוא אסור :

לירך דאין אוכל אלא אשר על כף הירך שליש או רביע חייב : ההוא לא מצית אמרת . דלא יהא חייב אלא על הגיד שעל הכף בלבד דהירך דכולה ירך משמע אפי' חוץ לשופי : כיצד משערין אותה כבשר בלפת . דאין כאילו הירך ולפת והגיד בשר אם יש בו בנותן טעם דומה בששים ומותר אבל בפותות מששים אסור : בזמן שמכירו בנותן טעם . כלומר מן האחרים והרוסב בנותן טעם: קולף ואוכל עד שמגיע לגיד כלומר קולף הבשר למעלה למעלה עד שמגיע לגיד ובשמגיע לגיד יורקנו : איני והאמר רב הונא גדי שצלאו בחלבו כו' כלומר לא צריך למימר שמנופו כולו אין יכול לאכול דאפרי מפטפט החלב הנוף כלו אלא אפילו מראש אזניו דאיכא למימר

גליון הש"ס

תוד"ה אבילה דאתכמן וכו' . דהאיסא בגרים מע"ג : ד"ה עד וכו' דבר יופה רכיך . עיין עבודים פח ע"ב מוד"ה ואם : באר"ד ריכך מוכה . כדלעיל דף עו ע"ב ועיין בהרמ"ם שם בכסף ר"מ דה"ם בכל שוף :

נ"י כה"ל ולא שאר חתיכות

[לא מצאתי אלא קצת המשנה כזה ממנה לקמן קח:]

[לקמן מז:]

[לקמן קיב.]

[לפנינו לא מכר רב]

רבינו גרשום

ורבנן ההוא דאי הוה ארבעה וחמשה זיתים בחקים אחד ואכל מיניה כזית חייב אע"ג דלא אכלו כולו אבל אי שלם ולית ביה כזית חייב : ור' יהודה מאשר על כף הירך נפקא כמה דהוי על כף הירך אפי' הולך הגיד דאין

נוסא א"ק מעזרים ג:

• ירק שנתבשל בו גיד
• גיד הנשה שנתבשל בגידין (מאבריה) אחרים
• חתיכת איסור שנתבשל עם חתיכות היתר

נוסא

הבזן בין גיד שנתבשל בתוך ירק לגיד שנלף בתוך ירק